

אכתדוק פרותי

מה פתאום לילי שמי רותי ומוטב לי
למות מאשר להיקרא בשמה של הקנאית
הזאת. אני מתכה להתנצלות.

★ ★ ★
מכתבים במשקפי-שמש
אני לא מבינה — אם אני כל כך לא
אהודה עליך, אתה שונא אותי אפילו, אז
מה, לעזאזל, אתה מבקש את עזרתך? רק
כדי להוכיח לך, (1293/7), את גדלות לבי,
אפרסם את המקרה האבוד שלך.

★ ★ ★
ובכן, ביום הששי (זה שאחרי החג השני
של פסח) נסעה בסביבות השעה שתיים-עשרה
בצהריים, באוטובוס קו 5 בתל-אביב נערה
לבושה חולצה וחצאית לבנות, בעלת שיער
שחור, מסורק במגדל גבוה, ועיניים שחור
רות, שישבה בספסל האחרון — מול הא
הכרטיסן — ושותחה עם חברה שעמדה.
לפי דבריה (צר לי אם האנטי לשיחה
שלא היתה מיועדת לי, אך למעשה קשה לך
שלא לשמוע שיחות באוטובוס תל-אביבי,
ומה עוד כשאתה מתעניין באחד או אחת
המשוחחיים), ובכן — לפי דבריה היא אחת
או לומדת מקצוע זה, כנראה בבית-חולים
גדול בסביבות תל-אביב.

★ ★ ★
בין השאר התלוננה על שמעסיקים אותה
במשמרת-לילה יותר מאשר את חברותיה
למחלקה. תוך כדי שיחה החליפה מבטים
עם זוג משקפי-שמש, שהיו מורכבות על
מכנסיה-חקי וחולצה
תכלת משובצת, שנשען על החלון האחורי
של האוטובוס — ממש מולה. אם יש בה
די רוח ספורטיבית כדי להתקשר עם בעל
משקפי-שמש — עליה לפנות אליך.
רצוי שתצדף את תמונתה, כדי לאפשר
לי לראות אם זוהי זו. זה אמצעי זהירות
מפני מותחנים למיניהם, עליהם נימנתי גם
אני פעם, אם גם לא באמצעות מדורך.
וזהו, לצערי, חבר קיבוץ בנגב.

★ ★ ★
תלמידה תל-אביבית גילתה, סוף-סוף, מדוע
שדד רובין הוד את כספם של העשירים
בלנד.

★ ★ ★
עדיין מחפשת

בכל שבוע ישנה כבר אחת הדווגות לי
פייס בצורה מפחידה את המדור. זו התל-
אביבית (1293/8) — בת כמה את?
שוב אני כאן, רותי, כן, שוב...
העולם ניראה גדול כל-כך, ועם זאת
מצומק וריק כל כך עד לאימה...
דומה כי לעולם לא אהדל מחיפוש...
ללא יודעת אני שלא משום שאני
יכולה להאמין כי אין אבד... ובכל
זאת... כן, רותי, אני עדיין מחפשת...
את האמונה, שדומה כי אבדה זה מכבר...
את האהבה לטוב, משום שהוא טוב...
את אהבת האדם על שום היותו אדם. יציר
כפיו של אל כל יכול... את הכוח המניע
אותנו... את הדבר הגורם לליבותינו לר-
טוט באושר, למראה פרח בלב המדבר...
ועוד בלה-בלה-בלה.

★ ★ ★
כמו תל-אביבי

רוצה להתכתב עם נער ערבי? נסי, אי-
פוא, לעשות זאת עם (1293/9) הטוען כמו
כל בני תל-אביב, שאם תכתבי לו
תקבלי ממנו פרוט שלם על אישיותו. הוא
מכפרי-סיף, בן 20 אביבים, הוא אומר, בוגר
תיכון, ותחביבו הוא קריאת ספרים. אם את
לומדת בתיכון, ובגיל 18-20, הוא ישמח.

★ ★ ★
מונולוג בדיוגוף

Ye — e — es? תסלחי לי רגע אחד,
אני רואה שאת הולכת לבד. בשעה כזאת,
אפשר להצטרף? אני מקהה שלא איכפת לך
שאני הולך על ירך. אל תלכי כל-כך מהר.
דרך אגב, תסלחי לי, החולצה שלך יוצאת
קצת החוצה מאחורנית. לא שזה איכפת לי,
אבל זה לא יפה. זה מקלקל את הגוף היפה
שלך. בחיי, מעשגת? תגידי משהו. למה את
לא עונה? דוגמנית או משהו כזה? נידמה
לי שראיתי אותך באיזה מקום. אין לך.
במיקרה חברה שקוראים לה שוש? יש לך
שפתים כאלה יפות, לא יכול להיות שאת
אילמה. זה חבל באמת, בחיי, תעני, נו.
את גם חרשת? עם עיניים יפות כאלה!
יחסיכלי אלי, רגע, לא אעשה לך כלום. תגי-
די מילה אחת רק, ואני הולך. טיפוס, את!
עשיתי לך משהו? למה את לא עונה לי?
ניראת קצת כועסת. אם זה בגללי, או אני
כבר מסתלק, אז איך אני אדע, אם את לא
עונה, האז חכי רגע, מה את ממהרת?
תגידי מילה אחת, ננו! זה לא הרבה! מה
את בורחת? זוגה?

פעם, חצי שנה לפני שהתגייס לצבא,
התחשק לו להתכתב עם נערה שקטה, בלי
חבר. אבל הוא היה חסר-אמונה. הוא דרש
תמונה כבר במכתב הראשון, וציין בסוגר
ריים — "לא הכרחי".

בהזדמנות אחרת אספר לכם סיפור על
בחורה אחת אומללה, שהיתה צריכה לקרוא
ולענות על כל מיני מכתבים מהסוג הזה,
ובקצב של מאות בשבוע. אם היא לא
תמות עד אז.

★ ★ ★
שירה עברית צעירה

קונים?
הנגנו שלוש בנות / בנות 16½ שנות /
שלהכיר בנים רוצות / ובעזרתם חברה
לבנות / 18-18½ יהיה גילם / ותל-אביב
מקום מגורם / נקחה שההיענות תהיה רבה
/ כן שנוכל להקים חברה.
המשוררת: (1293/5).

★ ★ ★
עוד בחור נחמד, המתעלל בצורה הבאה
בנערותיו החדשות. הוא שואל בקול רב
רושם: "אני יכול לפגוש אותך בכניסה של
דן, בשמונה וחצי?"

היא מגמגמת בהתרגשות שזה מקום
נחמד, ואז היא שומעת ממנו: "בטח, זה
קרוב נורא לקולנוע פאריס".

★ ★ ★
לא איכפת לו

משהו סימפאטי, הוא (1293/6) תושב אי-
ת, עוסק בדיג, משתעמם בעונת-הקיץ,
לתפוש בת שאינה צריכה לענות אלא על
דרישות מינימאליות של חן. הגיל לא
חשוב, כי גם לו לא איכפת שהוא בן 22.

★ ★ ★
לניסים באל, מרחוב ראשונים 3, אור-
יהודה:

נערות השבוע

הפעם יש הרבה ברשת הגרביים. מכל הסוגים. צרפתיות וגרמניות — קיקי, דניס, הלן,
פולט, קארולי, מארי-לואיז, אינק, מוניק. הן בנות עשרים-מינוס, וקצת גם פלוס, ונערות
להקת-הקרקס, השווה עתה במגרשי יריד המזרח. הן רוקדות טוויסט וקאן-קאן על הקרח,
וכפי שאפשר לראות — הן אינן טובלות במיוחד במינוס-פלוס. תשמעו סיפור:
"עוד מגיל ארבע נמשכתי אל הקרח. הורי התנגדו בהתחלה, אבל לא היתה להם ברירה.
וקנו לי סקטיס. למדתי באלט קלאסי והופעתי באופרה הממלכתית ובסרטי-פרסומת חשובים.

בזמני הפנוי הייתי מזכירה. לפני ארבע שנים הצטרפתי ללהקת-הקרקס, ומאז טובבתי את
כל העולם כמעט. פעם, באחד המספרים, עפתי לתוך הקהל וכמעט נהרגתי, אבל למחרת
הופעתי, והקהל לא האמין. הקרח הוא החיים שלי. לעולם לא אנטוש אותו.
זוהי הביוגרפיה המסעירה והאישית מאוד של קיקי, דניס, הלן, פולט, קארולי, מארי-
לואיז, אינק ומוניק. אפשר למצוא אותן בביקני, בכל יום, על שפת-הים בהרצליה או בתל-
אביב. הן נענות בשימחה לכל פנייה בצרפתית או בגרמנית. זה ילך גם בעברית, נידמה לי.
אם אתם דווקא מעוניינים, השלוש בתמונה הן אינק מפאריס, קיקי מפאריס והלן מברלין.

תשמחי ודאי לשמוע כי את — כן, את —
הצלחת בשידוך. כאות תודה על נישואי,
באמצעות מדורך, שולח אני לך בגלי צה"ל
את השיר "אהובי חזור אלי", מפי דוריס
דיי, ללא כוונות. פשוט חשבתי שאת אניתי
טעם, וזו הזמרת היחידה שידועת לשייר.
אנו — אסתי ואני — מודים לך מקרב לב.
וכן התינוק שבדרך. ויתכן שהיתה כאן יד
הגורל.

★ ★ ★
סרבתי להאמין שאני באמת מעוללת דב-
ריס כאלה. אחרי כל טיטומי האנטי-משפח-
תיות, במאבקי על חופש הפרט, אודה ואת
זוה שמכתבם של אורי ואורה מרמזת-אביב
היה עבורי חוויה מזעזעת. עד אנה ירדת,
רותי?

ואם כבר זו אשמתי, מדוע לא הוזמנתי
לחתונה? זה יפה?

★ ★ ★
רווקה כביום היוולדה

"לאחר מריבה קצרה ומסכמת ביום שישי
האחרון, לחצנו אני והחבר שלי ידיים, בת-
נועה של "היה שלום, היי שלום", ובהבעה
של גמירת נצח.

זהו. "הוא הלך, ואני עליתי במדרגות,
רוקה כביום היוולדי". כך התחילה הטר-
גדיה של החיילת (1293/1) בת ה-20.

★ ★ ★
בוקר יום המחר היה נהדר. חברה שלי
באה לקרוא לי במכונית של האת שלה. הי-
אביב קרא לנו, ונסענו ונסענו. במוצאי-
שבת נשארתי בבית, אבל לא הרגשתי גל-
מודה במיוחד. היה מאוד נעים, חמים ואי-
סימי לשותת תה עם ההורים, לשוחח עם
אבא על הקומפיוטרים העולמי, לעזור לאח
לפתור בעייה בגיאומטריה, ולסרוג עשרה
סטימטר. אבל פתאום זה נמאס לי ויצאתי
החוצה.

★ ★ ★
התחשק לי פתאום להפסיק להיות פש-
גנית, כמעט כתבתי ריקנתי, ולצאת עם
בחורים יפים לשם ריקודים ונשיקות בחדר
המדרגות. זה בא לי פתאום נורא, ולא היה
מנוסח טוב, אבל הבנתי שיש לי חשק פת-
אומי להתבגר. נהדר לדעת בדיוק מה אני
רוצה, וזו הרגשה חביבה להרגיש שהדמות
האידיאלית משתנה מן הקצה אל הקצה...
לא נעים לי להגיד, אבל כולם אומרים
לה שהיא יפה. היא עצמה חושבת שהיא רק
נחמדה. מי שיכתוב לה, צריך להיות מבר-
גר ומשכיל, ההופעה החיצונית לא משנה
לה, כי היא מתכוונת בעיקר להתכתבות
ממש, העומדת על פסים אמפלוניים.
אמור את האמת: אתה באמת מתכוון לע-
נות לה?

★ ★ ★
הגיע הזמן לכתוב משהו לבבי לנערות
ממושקפות.
אל יאוש. אני מכירה מישהו שיצא רק
עם מרכיבות משקפיים. לאחר ה-Drink
הראשון הוא נושף על הזוגיות שלהן, עד
שהן מתערפלות.
כן הוא חוסך כסף למשקה נוסף.

★ ★ ★
דלי של חמצן

אש, יא רותי, מה שלומך? כאילו ש-
באמת איכפת לו. טוב, נניח (1293/2)
לגמור:

★ ★ ★
בארץ הייתי רגיל לקרוא את העולם הזה
באופן קבוע למחצה. למען האמת, תמיד
דילגתי על המדור של רותי. גם עתה כש-
אני נמצא בארצות-הברית, איני מאמין בכל
מאת האחוזים. בשנתיים האחרונות הפכה
קריאת העיתונים הישראליים למין מסורת
בין החברים הישראליים כאן. כמעט כל אחד
מאיתנו מקבל עיתון זה או אחר. לאחר
קריאת העיתונים אנו מחליפים אותם כך
שבצת השלמת הסיכוב, הרי שכולנו מעוד-
כנים בכל הנעשה בארץ.

★ ★ ★
לאחר סיום הבחינות (לפני שבוע) הגיעו
לידי כמה גליונות העולם הזה שלא יכולתי
לקרוא בשבועות שקדמו לבחינות. משום
מה, כאשר אני קורא את העיתונים, איני
מזלג על אף שורה. הנה גם המדור של
רותי, למרות שאיני מחסידי. אין זה משנה
את העובדה שראיתי בגליון העולם הזה
(1289) תמונתה של נערה נאה ומסכנה.
מדוע מסכנה? כפי הנראה, כאשר חצתה את